

Portabilita, aneb s oblíbeným seriálem i na dovolenou

V současné době, kdy patří mezi nejdiskutovanější právní témata především ochrana osobních údajů v souvislosti s blížící se účinností GDPR mohlo mnohým ujit, že krom jiného v létě loňského roku učinila Evropská Unie („EU“) přijetím nařízení evropského Parlamentu a Rady (EU) 2017/1128 o přeshraniční přenositelnosti on-line služeb poskytující obsah v rámci vnitřního trhu („Nařízení“) významný krok k vytvoření a posílení jednotného digitálního trhu.

Hlavním cílem Nařízení je umožnit uživatelům, kteří mají bydliště na území EU přístup k jejich předplaceným on-line službám i během jejich krátkodobého (omezeného) pobytu mimo členský stát jejich bydliště (tj. v jiných státech osmadvacítky) a to ať již se v jiném členském státě budou zdržovat za účelem pracovní cesty, dovolené nebo studijního pobytu.[1]

Nařízení stanovuje poskytovateli tzv. online služby poskytující obsah[2] („online služba“) povinnost za úplatu poskytnout uživateli, který se krátkodobě nachází v jiném členském státě EU, přístup k jím předplacené online službě a to za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako v jeho členském státě bydliště. V tomto ohledu je nezbytné zdůraznit, že poskytovatel online služby si za toto zprostředkování nesmí účtovat žádné další poplatky a rovněž žádným způsobem modifikovat, resp. snižovat kvalitu dodání online služby.[3]

Zajímavým aspektem Nařízení je zavedení hmotněprávní fikce pro účely poskytování online služeb, resp. jejich užití. Dle Nařízení se za místo, kde dochází k poskytování online služby, považuje pouze členský stát uživatele, ve kterém má bydliště, bez ohledu na skutečnost, že on se v době užívání online služby nachází v jiném členském státě.[4]

Ověřování bydliště

Aby v souvislosti s výše uvedenou fikcí nedocházelo k zneužívání přeshraniční přenositelnosti online služeb ze strany uživatelů, zavádí Nařízení poskytovateli povinnost vždy ověřit členský stát bydliště uživatele a to jak při uzavření, tak i při prodloužení smlouvy o poskytování online služeb.

Poskytovatel bude moci pro ověření členského státu bydliště využít nejvýše dva z následujících prostředků ověření:

- Průkaz totožnosti, prostředky pro elektronickou identifikaci, nebo jiný platný doklad totožnosti potvrzující členský stát bydliště;
- Platební údaje (např. číslo bankovního účtu, kreditní karty aj.);

- Místo instalace set-top boxu nebo podobného zařízení pro dodávání služeb uživateli;
- Doklad o úhradě poplatků uživatelem za jiné služby poskytované v členském státě (např. televizní a rozhlasové koncesionářské poplatky);
- Smlouva, která uživatele váže k určitému členskému státu ((např. smlouva o internetovém nebo telefonickém připojení);
- Zápis do místních voličských seznamů (v případě jejich veřejné dostupnosti);
- Údaje o placení místních daní (v případě jejich veřejné dostupnosti);
- Faktura za veřejné služby, která váže uživatele ke konkrétnímu členskému státu;
- Fakturační nebo poštovní adresa uživatele;
- Prohlášení uživatele o jeho adrese v členském státě;
- Kontrola IP adresy účastníka za účelem zjištění členského státu, v němž účastník opětovně přistupuje k online službě.

Výše uvedené zpracování osobních údajů má být omezeno korektivem přiměřenosti a nezbytnosti pro dosažení výše uvedeného cíle. Poskytovatel je po provedení každého ověření povinen tyto údaje o uživateli okamžitě a nenávratně zničit. Pokud by měl poskytovatel během poskytování online služby důvodné pochybnosti o členském státu bydliště účastníka, je oprávněn jeho bydliště znovu ověřit pouze pomocí kontroly IP adresy uživatele.

Úskalí Nařízení o portabilitě

Vzhledem ke skutečnosti, že koncept jednotného digitálního trhu byl přijat EU teprve v květnu loňského roku, lze velmi kladně hodnotit skutečnost, že Komise ve velice krátké době od přijetí připravila v této souvislosti první dokument. Nařízení však v důsledku této „uspěchané“ přípravy trpí jistými koncepčními vadami.

V první řadě lze Nařízení vytknout nejednoznačný charakter, z jeho znění není zřejmým, zda se v předmětné věci jedná o úpravu veřejnoprávní či soukromoprávní. Nad rámec této nejasnosti působí Nařízení značně kazuistickým dojmem, kdy v mnohém stanovuje poskytovatelům online služeb kogentním způsobem povinnosti, aniž by jakýmkoliv způsobem reflektovalo jejich současné smluvní závazky, případně lokální právní regulaci.

Nařízení lze v neposlední řadě taktéž vytknout, že zcela opomíjí definici stěžejního pojmu „dočasné přítomnosti v jiném členském státě“. Tento pojem byl již tradičně ponechán k výkladu soudům. Avšak než se dočkáme prvního rozhodnutí v této oblasti, může uběhnout i mnoho let a tím pádem se zde formuje prostor pro případné zneužití a ohrožení efektivity celého systému portability.

Závěrem můžeme uzavřít, že Nařízení bylo prvním významnějším krokem EU k vytvoření jednotného digitálního trhu s malým praktickým významem v porovnání s očekávaným přijetím nařízení o řešení zeměpisného blokování a nařízení o pravidlech, která se použijí na některá online vysílání vysílacích organizací. I přesto se však jako řadoví uživatelé můžeme těšit, že budoucí dovolené si užijeme v přítomnosti našich oblíbených seriálových hrdinů a hrdinek.

Miroslava Kuklincová,
advokátka

Vuk Djukić,
advokátní koncipient

Karolinská 654/2
186 00 Praha 8

Tel.: +420 246 042 100

Fax: +420 246 042 030

e-mail: legalcz@deloittece.com

[1] Nařízení má primárně dopad pouze na placené online služby a bezplatně šířené služby by měly v zahraničí nadále zůstat pro uživatele nedostupné. Avšak pokud se poskytovatel bezplatné služby rozhodne podřídit podmínkám Nařízení a ověří zemi trvalého pobytu uživatele, bude moci svůj obsah rovněž šířit i v jiných členských státech za podmínek stanovených tímto Nařízením o portabilitě. V této souvislosti vznikne poskytovateli bezplatné online služby rovněž povinnost informovat své uživatele a příslušné nositele autorských práv a práv s nimi souvisejícími o svém rozhodnutí poskytovat online službu v souladu s tímto Nařízením a to před samotným zahájením poskytování.

[2] Online službou poskytující obsah se ve smyslu čl. 2 odst. 5 Nařízení rozumí audiovizuální mediální služba, jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací a rovněž služba, jejímž hlavním rysem je poskytování děl, jiných předmětů ochrany nebo přenosů vysílacích organizací, přístupu k nim a jejich využívání, ať už lineárně, nebo na vyžádání; za splnění dalších podmínek stanovených Nařízením.

[3] Čl. 3 Nařízení

[4] Čl. 4 Nařízení

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Flotilová novela: Kdo a kdy musí nově získat licenci k distribuci pojištění?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)
- [Právní due diligence nemovitostí: na co se v praxi skutečně zaměřit](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc březen 2026](#)
- [Hmotněprávní opatrovník obchodní korporace: mezi efektivní ochranou a zásahem do korporační autonomie](#)
- [10 otázek pro ... Michala Kunu](#)
- [Souhrn významných událostí ze světa práva](#)
- [Rovné odměňování a transparentnost mezd: nové povinnosti zaměstnavatelů](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 32.: Konkurenční doložka](#)
- [Skryté ujednání v realitní smlouvě - zbytečná hra na schovávanou](#)